

[Ib Nørlund]

te svar, og de skriftlige svar, som blev givet, sagde heller ingenting. Efterhånden henvistes der mere og mere til den redegørelse, der, som man altså nu ser det, også omgår alle de afgørende spørgsmål i sagen her.

Det eneste svar, der gives, er jo kort sagt, at man har standset byggeriet af hensyn til, hvad man kalder den økonomiske situation, og nok så meget af hensyn til regeringens finanspolitiske linje. Det er altså regeringens rent subjektive vurdering af disse problemer, man anfører, men det kan ikke være noget argument for gennemførelse eller iværksættelse af dette bestemte projekt.

Man siger, at en gennemførelse af det betyder højere skatter; man kan måske sige, det er den kvarte procents princip, man også prøver at anvende her. Men der kunne også være andre muligheder. Man siger som hr. Knud Damgaard, at der er sket en ændring i situationen, væksten må sættes ned. Denne ændring er altså sket pludselig den 1. september dette år.

Sagen er jo, at man simpelt hen ikke vil. Man gider ikke engang argumentere indgående for det, men lader afgørende spørgsmål stå ubesvarede. Jeg skal derfor prøve at fremdrage en række punkter i den forbindelse, som jeg synes trænger til nærmere oplysning.

Hvad drejer det sig om her? For det første: man likviderer det største beskæftigelsesprojekt inden for de offentlige investeringer, som især det ene regeringsparti har slået på tromme for, har opreklameret, er gået til valg på, har fået bifald for osv. Jeg må erindre om, at situationen er, at vi her i landet har 200.000 arbejdsløse i årsgennemsnit og regner med fortsat at have det. Der er en stor produktionskapacitet, som er lagt død. Det er dog ting, der kunne udnyttes til et forehavende som dette, som man ville have varig gavn af i samfundet, og det kan man sige uanset stilling til detaljer i udformningen af det.

Men regeringen tog dette forslag væk på et tidspunkt, hvor man ikke engang kunne konstruere en begrundelse for det. Flot siger man: 140 mill. kr. er der brugt, og det er der ikke noget at gøre ved; dér viser man en storsindethed, som man ellers kun plejer at gøre det på militære områder. Men til og med indrømmer man jo også, at andre måder at styrke øst-vest-forbindelsen i Danmark på

heller ikke vil blive sat i værk for at styrke beskæftigelsen.

Endelig er der kommet det sidste udtryk til: man har fundet ud af, at der er ikke tale om nogen trafikal nødvendighed. Hvad er en trafikal nødvendighed? Nå ja, når Bælterne fryser til i islagte vintre, skaber det selvfølgelig besværligheder, men en trafikal nødvendighed? Nej, man klarer sig. Sådan kan man jo altid sige. Hvorfor er det pludselig blevet sådan, at selv hr. Knud Damgaard føler trang til at sige, der ikke er nogen trafikal nødvendighed? Som forslaget forelå oprindeligt, var det fremfor alt et beskæftigelses-spørgsmål i en konstruktion, som folkettinget har udtrykt at det anså for nyttig, og det må være det, der er bindende.

Den anden ting er, at der her er tale om et slag imod troværdigheden af beslutningsprocessen her i folketinget med hensyn til danske offentlige investeringer. Det betyder også, at man skyder planlægning til side for vilkårlighed, og det gør man endnu en gang, hvis man ser på den række af forliste projekter, som højtideligt er blevet vedtaget herinde, men som nu ligger som vrug i grøfterne hen langs vejen: Københavns tunnelbane, Saltholm lufthavn, Øresundsbroen, og nu kommer altså også Storebæltsbroen til, for nu kun at nævne nogle af de største. Det er lige ved, at man må anbefale atomkraftmodstanderne hurtigst muligt at få igangsættelsesloven vedtaget for at være sikker på, at der ikke sker noget på dette område.

Men den høje formand hjælpe mig, om ikke ministeren anfører disse forlis som en slags undskyldning for at gøre det én gang til! Kan man ikke forstå, at når man så også kommer og siger med hensyn til Østersøbroprojektet, at det har man nu slået fast ikke vil blive realiseret først, kan vi ikke have tiltro til, at en sådan hensigtserklæring holder, når man her lige har strøget væsentlige hensigtserklæringer på andre områder?

Den tredje ting er, at man hævder, at man ikke havde nogen forpligtelse til at gå i gang med gennemførelsen af projektet, endda ikke til at rådføre sig med folketinget om det. Dette, synes jeg, noget hovmodige standpunkt rejser en række problemer.

I redegørelsen gør man først argumentationen juridisk: justitsministeriet har givet ret i, at man ikke havde pligt til at gå videre. Nu skal der jo meget til, før det ene ministerium